

טועם, בלשון יחיד, או האומר: קונם חטה שאני טועם, בלשון יחיד, הדין שמותר לו לכוֹם גריסים וחיטים חיים,

ואינו חולק על תנא קמא, אלא בא להשמיענו, שהנודר בלשון יחיד אין כוונתו אלא לתבשיל ולפת.

גמרא:

תניא: רבי שמעון בן גמליאל אומר:

א. האומר: קונם חטה שאני טועם, בלשון יחיד, אסור לאפות ולאכול פת, משום שפת אפויה היא גוף אחד. ומותר לכוֹם חיטים חיים, משום שלועסים אותם אחד אחד.

האומר: קונם חטים שאני טועם, בלשון רבים, אסור לכוֹם חיטים חיים, ומותר לאפות ולאכול פת.

האומר: קונם חטה חטין שאני טועם, שנדר גם בלשון רבים וגם בלשון יחיד, אסור בין לכוֹם חיטים חיים, בין לאפות ולאכול פת.

ב. האומר: קונם גרים שאני טועם, בלשון יחיד, אסור לבשל ולאוכלו מבושל, ומותר לכוֹם ולאוכלם חיים.

האומר: קונם גריסין שאני טועם, בלשון רבים, אסור לכוֹם ולאוכלם חיים, ומותר לבשל ולאוכלו מבושל.

האומר: קונם גרים גריסין שאני טועם, שנדר גם בלשון רבים וגם בלשון יחיד, אסור בין לבשל ולאוכלו מבושל, בין לכוֹם ולאוכלם חיים.

אבל הנודר מן המקפה, מותר בגריסין לדברי הכל. שלא נדר מן הגריסים אלא מן התבשיל של הגריסים.

ג. הנודר מן המקפה, אסור בשום, כיון שהיו נותנים שום בתוך המקפה.

ורבי יוסי מתיר, לפי שלא אסר עליו בנדרו אלא את המקפה, ולא את השום.

אבל הנודר מן השום, מותר במקפה לדברי הכל.

ד. הנודר מן הערשיים, אסור באשישים — פסולת של עדשים⁽⁶⁾.

רבי יוסי מתיר, שסובר, שאין אשישים בכלל עדשים.

אבל הנודר מן האשישים, מותר בערשיים לדברי הכל.

ה. האומר: קונם חטה חטין שאני טועם, הדין שאסור בהן בחיטים, בין בצורה של קמה, בין בצורה של פת, משום ש"חיטה" בלשון יחיד, משמע פת אפויה מחיטים שהיא גוף אחד, ואילו "חיטים" בלשון רבים, משמע ללעוס גרעיני חיטה, שלועסים אותם אחד אחד, ולכן האומר בנדרו "חיטה חיטים" אסר עליו את החיטים בכל צורה שהיא, ואסור בין בקמח בין בפת.

ו. האומר: קונם גרים גריסין שאני טועם, הדין שאסור בהן בגריסים, בין כשהם חיים, בין כשהם מבושלים.

רבי יהודה אומר: האומר: קונם גרים שאני

הדרך עלך הנודר מן המבושל

6. ר"ן ורא"ש, והמפרש פירש שהוא פת שמעורב בו קמח עדשים.